

Genom Gehennas stenschakt

Jag föll längre och längre
där facklan förbrann,
det blev trängre och trängre
som hålrummet spann.
Det var rötter som sträckte
sig mil efter mil
där gruvschaktet släckte
var ljuskällestril.
Där var märkliga märken
i stenarnas vall
men märkligast värken
i innanmätsfall.

Så mycket som rördes
i spinnrum förbi,
när skälmjaget fördes
allt längre däri,
det var varsel och avskrap
i mardrömsmatt sken;
arkeologiska landskap
i uppspelad scen.
Visioner av bråddjup,
visioner inom.
Gehennas grå eldstup
ur urtider kom.
Här var rötter som ristat
visioner i mur;
hieroglyfer som listat
fel i min natur.

Bevittnandes brotten
mitt innan begått
jag nådde så botten
i tunnelland rått.
Med ögon än skygga
för sanningens kval
jag fann mig själv rygga

för tunnlarnas tal.
Runt rötterna ruttna
och facklan förbränd
högsätesbesuttna
satt högst i en gränd,
i mässande samsång
med mästrande ton
de frätte med framgång
på rötternas bon.

Högst i den cylinder
jag fallit ifrån
låg himlen bak hinder
liksom mig ett hån.
Men i tunnelgångar
långt bortom pardon
de tusentals fångar
syns söka sig bon,
att aldrig få skåda
Elysiums fält -
här faller vi båda
till svepsjälens svält.
Vi faller vi alla
från tron eller pall,
fördömda att falla
likt Lucifers fall.